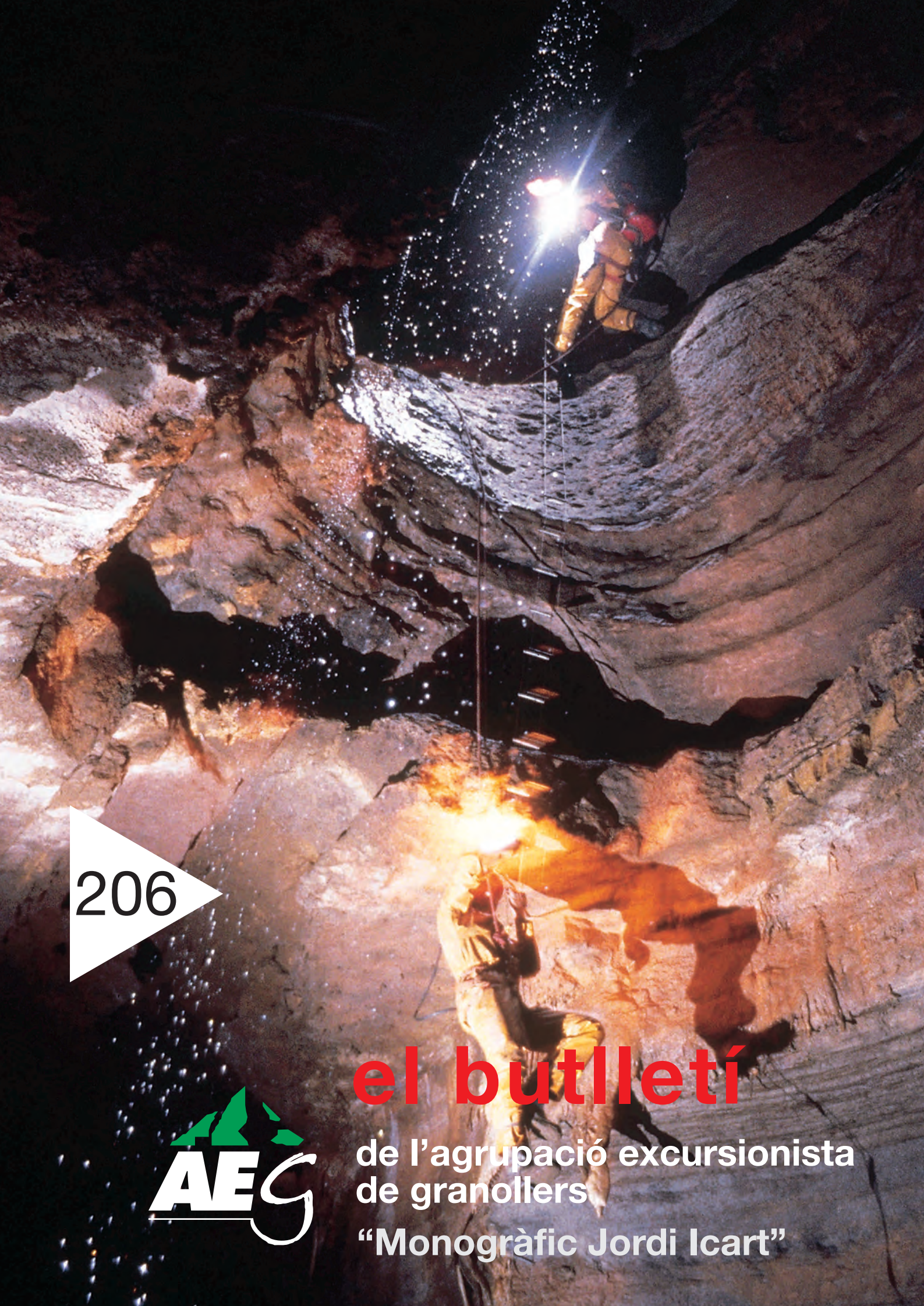

206

el butlletí

de l'agrupació excursionista
de granollers

“Monogràfic Jordi Icart”

EDITORIAL

Per mitjà d'aquest recull d'articles hem intentat recopilar la història d'en Jordi Icart dins la nostra entitat. Veureu les seves principals activitats com a membre del GIEG i les seves aportacions com a president. Llegireu diferents escrits tant de socis de l'Agrupació com d'altres persones, entitats i institucions, que tenen en comú les vivències amb en Jordi. Veureu, finalment, l'aportació familiar plena d'emotivitat.

Hem volgut fer aquest monogràfic no solament perquè quedi constància del que ha suposat en Jordi Icart per a l'Agrupació, sinó també per agrair-li d'alguna manera tot el que va fer amb el seu entusiasme, amb la seva dedicació i amb la seva gran capacitat de treball.

És cert que les entitats han d'estar per sobre de les persones, la nostra amb gairebé 80 anys d'història ho està demostrant. Les persones marxem i esperem que l'entitat segueixi endavant, adaptant-se als temps. Però és ben cert que les entitats estan formades per persones i, en algun moment, n'hi ha que hi deixen una important petjada. En Jordi Icart ha estat una d'aquestes persones que ha marcat l'Agrupació Excursionista de Granollers. Ha estat la persona clau en la història recent de l'entitat i, sense el seu impuls, potser actualment no seríem el que som; impuls que ha sobrepassat les portes de l'entitat. L'Ajuntament de Granollers ho ha vist així i per aquest motiu, aviat li serà atorgada la medalla de la ciutat, a títol pòstum.

De cap manera, ben al contrari, voldria desmerèixer les altres persones que han treballat per l'entitat, han estat i són molt importants i sense elles no seríem absolutament res. Per això us encoratjo a seguir endavant, amb empena i il·lusió. Ens espera un futur ple de nous camins que hem de saber aprofitar, segur que entre tots aconseguirem fer més viva l'Agrupació Excursionista de Granollers.

Novembre 2007

Carles Garcia
President de l'AEG

Editorial 62

En Jordi a l'Agrupació

- El Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, passió i perseverança, per Francesc Roma i Francesc Sánchez. 63
- Les primeres passes, per Alfons Garcia 65
- Vivències espeleològiques, per Andreu Garcia 67
- 20 anys de Jordi, per Teresa Ventura 68

Seccions

- GIEG, per Toni Pueyo 75
- SEDEG, per Manel Casabella 76
- PING-PONG, per J.López, M.Cano, X.Vallbona, Y.Skoropad i J.Galbany 76
- BTT, per Salva, Paco, Xavi, Cèsar, José Ignacio, Francesc, Ruben, Pedro i Heri 77

Col·laboracions de socis

- Amic Jordi, per Ventura-Salvador 78
- El rei blanc, per Estapé-Grau 78
- Els amics Repelents, per Andreu Garcia 79
- L'Home-orquesta, per Josep Mayoral 80

- Instants fotogràfics, per Maure Luís 81

Col·laboracions d'entitats

- Recordant-lo com a vice-president de la Federació Catalana d'Espeleologia, per Salvador Vives 82
- Xics, per Alícia Farin 82
- El senyor del bigoti ..., del PINGRA 83
- Les fotografies d'en Jordi, de l'Esbart Dansaire de Granollers 84

La família 85

62

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA DE GRANOLLERS
C/ Corró, 10 - Tel. 93 860 01 47
Apartat de correus 207 - 08400 Granollers
E-mail: aegra@telefonica.net - www.aeg.cat

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ I ACTIVITATS
FUNDAT L'ANY 1931

MONOGRÀFIC JORDI ICART - NOVEMBRE 2007 - VOLUM VIII - Núm 206
I PREMI AMADOR GARRELL I ALSINA DE PERIODISME

Coordinació i col·laboració: Alfons Garcia, Joan Mundet, Maure Luís, Francesc Sánchez, Joan Miralles, Francesc Roma, Teresa Ventura, Rosa Serra, Toni Pueyo, Andreu Garcia, Carles Garcia,

Fotografies: Portada: "Cascada de la Pertiga" Serrat del Vent.
Contraportada interior: Cristalls d'aragonita (Cova Gourner - Conflent)-1974; i Galeria inferior (Serrat del Vent).
Contraportada: Pintura d'en Jaume Icart, Galeria superior de la cova Serrat del Vent.

Resta de fotografies: Anxiu AEG, Anxiu Jordi Icart, Alfons Garcia, Andreu Garcia, Maure Luís, Joan Miralles, Toni Pueyo, Tomàs Segarra.

Correcció: Rosa Serra.

Dipòsit legal: B-20908-2005

Impressió: Minerva Mollet, SL.

En conveni:

Ajuntament
Granollers

El Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, passió i perseverança

Les primeres exploracions de cavitats subterrànies realitzades per membres de l'AEG cal cercar-les als anys seixanta. Hereus de les inquietuds científiques de membres de l'entitat –Salvador Llobet, Josep Estrada, Pere Font, Emili Ramon, entre d'altres – i fills de les noves corrents esportives de l'excursionisme, un grup de joves s'inicien al món de l'espeleologia.

Corren anys difícils a l'AEG; als problemes econòmics de l'època s'havia de sumar la situació política del moment, que exigia compensar amb una gran dosi d'imaginació i il·lusió les mancances existents. Els socis tenen poca activitat i moltes vegades la duen a terme de manera independent de l'entitat. Tanmateix, alguns joves de Granollers, d'una forma alternativa a l'entitat, feren algunes visites a avencs de Sant Llorenç del Munt.

Fou, però, l'any 1962 quan Miquel Llach, Antoni Pagés, Antoni Gómez Canela i Joan Maymó constituïren en el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers, tot just després de realitzar un curs d'iniciació a l'espeleologia de l'Equip de Recerques Espeleològiques (ERE).

Al llarg d'aquests 45 anys d'història, els presidents que s'han fet càrrec de GIEG són: Joan Maymó, de 1962 a 1966; Jordi Safont, de 1966 a 1968; Francesc Boet, de 1968 a 1969; Alfons Garcia, de 1969 a 1979; Jordi Icart, de 1979 a 2000, i Toni Pueyo, que agafà el relleu de Jordi Icart i presideix la secció en l'actualitat.

Durant els primers anys de la secció s'adoptà la Mare de Déu de Montgrony com a patrona del GIEG; s'exploraven diferents avencs del Garraf, Sant Llorenç del Munt i l'Ordal, i s'alternen els sopars negres per escollir la pubilla i l'hereu de GIEG, amb els sopars més alternatius dels "Repel·lents", menys solemnes que els sopars negres.

La primera fita important, però, arriba amb l'exploració del Serrat del Vent, a partir de 1979. Aquestes exploracions s'alternaran, anys més tard, amb les del massís d'Ordesa i amb les de la Vall d'Aran. Va ser, precisament, a la Vall d'Aran on s'assoliria, no sense diversos anys de campanyes, la segona gran fita de la secció, el sistema de la Bargadera.

Dins de l'àmbit esportiu, i fora del camp de les prospeccions, l'any 1986 tres socis assolien els 825 metres de profunditat a l'avenc Cellagua de Cantàbria, fondària que només ha estat superada el 1998 per la primera de les dues expedicions realitzades per

Sortint de la cova de La Guilla (Cingles de Bertí), després dels treballs de topografia de l'any 1968.

membres de GIEG a la Gouffre Berger (-1.122 m).

El novembre de 1979 Alfons Garcia traspassà el relleu de la presidència del GIEG a un jove amb moltes inquietuds, Jordi Icart. Els seus inicis dins l'activitat espeleològica, però, foren l'any 1967 quan realitzà un curs d'iniciació a l'espeleologia organitzat pel GIEG.

Dels 45 anys d'història de la secció d'espeleologia de l'AEG, en Jordi Icart n'ha presidit 21. A més a més, l'any 1986 agafà el timó de l'AEG, fent-se càrrec de la presidència fins al 2004. Els primers anys del seu mandat a l'AEG foren decisius per a l'esdevenidor de l'entitat; tal com s'explica en d'altres articles, la compra de l'actual seu social de l'agrupa, comportà anys de dificultats econòmiques. En Jordi, però, tirà del carro amb gran entusiasme, fet que ha comportat que actualment l'AEG sigui de les poques entitats de la ciutat amb local propi.

Durant aquest període en va ser l'ànima màter. Animava els cursetistes a continuar a fer sortides; de seguida els proposava anar a fer exploracions amb els diferents grups del GIEG que anaven sortint, això sense perdre de vista que eren persones que acabaven de començar. També insistia en què la gent es formés cada vegada més. No parava de fer comentaris sobre els cursos de perfeccionament que la Federació feia a Cantàbria; organitzava jornades tècniques i de rescat. Tenia molt

Interior de la cova d'en Gourner (Conflent), l'any 1974.

clar que calia practicar les tècniques bàsiques per a autorescats en cas d'accident.

Dins del seu esperit de descoberta i perfeccionament, els anys setanta començà a dedicar-se a la fotografia espeleològica. Va ser un dels primers membres de GIEG que realitzà reportatges fotogràfics a l'interior d'una cavitat. Investigà noves tècniques fotogràfiques aplicades a l'espeleologia, a partir de la il·luminació de les activitats per mitjà de diferents flaixs i la llum proporcionada pels carburers dels companys. Fruit d'això s'organitzaren diferents exposicions fotogràfiques d'espeleologia a l'AEG.

L'any 1968 va participar en les excavacions de les coves de Madrigueres a Bigues. Durant aquest primers anys a GIEG, també va col·laborar en exploracions a l'Ordal i al Garraf. D'aquesta etapa primerenca, el Jordi també fou dels membres de la secció que realitzaren els primers estudis de la cova de la Guilla, als Cingles de Bertí.

Els coneixements que en Jordi tenia de topografia, el van convertir en un dels puntals de totes les prospeccions que el GIEG ha realitzat. Després d'agafar el relleu de l'Alfons Garcia en aquesta tasca, a ell li hem d'agrair, per exemple, les topografies del Serrat del Vent, presentada al 9è Congrés Inter nacional

d'Espeleologia l'any 1987; i també les de les diferents campanyes del sistema de la Bargadera. A banda del àmbit esportiu, en Jordi també participà en l'exploració i la topografia de les galeries subterrànies situades a la plaça de l'Església de Granollers, i descobertes en el decurs de les obres de rehabilitació de la mateixa plaça.

Serà a partir dels primers anys setanta quan la seva activitat ja serà ininterrompuda. Les prospeccions per diferents coves i avencs, l'organització de cursos d'iniciació, o la participació en congressos i simposis d'espeleologia s'aniran alternant. D'aquesta dècada, destaquen les primeres expedicions de GIEG en la quals va participar el Jordi: la cova de Chorr os, a Albacete; el sistema Gornier, a la Catalunya Nord, o les expedicions internacionals a Eslovènia el 1975 i a Sardenya el 1978.

L'any 1998 un grup del GIEG assolí el fons de la Berger als Alps, el somni de tot espel·leòleg esportiu: fer un mil. El Jordi feia anys que hi havia lluitat, i de projectes que no varen acabar de quallar no en var en faltar.

Dues fites per a la història: el Serrat del Vent i el sistema Bargadera

Segurament les dues fites més notables de la història del GIEG han estat l'exploració del Serrat del Vent i de la Bargadera. En Jordi va participar activament en totes dues i hi va dedicar moltes hores. També tenia una habilitat especial per aconseguir que els altres membres de l'entitat es comprometessin en aquests projectes.

Al Serrat del Vent, la tossuderia d'en Jordi va fer arribar a descobrir la galeria Granollers: sempre recordava que, apocs metres de l'entrada superior del Serrat del Vent, hi havia una aportació d'aigua a temperatura diferent de la resta i que podia provenir d'una galeria diferent. No va parar fins que una nit, el Salva Peña i el Francesc Roma s'hi varen ficar. Era la descoberta de la galeria Granollers.

Sopar Negre del 25è aniversari del GIEG, l'any 1987.

Cova Gourner. Setmana Santa del 1974.

La descoberta de la Bargadera és el resultat de molts anys de prospecció a la Vall d'Aran. En Jordi intuïa que allà s'havia d'amagar una gran cavitat. Per a ell, era clar que darrere de l'engolidor del llac de la Bargadera hi havia un gran sistema, però com accedir-hi? No va ser per casualitat que es va escalar la canal que porta a la boca, que es troba just a sobre de la pèrdua del llac! Més endavant, el Jordi hi va prendre mal, en patinar i anar a ensopegar amb el genoll contra els rocs de la tartera.

Com es mostra a la resta d'articles que formen aquest

Treballs de topografia al Sistema Bargadera.

butlletí, en Jordi era un líder nat pel que fa a l'espeleologia. Sabia encomanar la seva passió als qui l'envoltaven. I sabia aprofitar l'empenta inicial dels nous espeleòlegs, conscient com era que la majoria de practicants d'aquest esport es "retiren" passats uns anys. No hi havia temps per perdre: calia enquadrar dins de l'entitat els nous cursetistes. Ell sempre havia dit que els cursets d'iniciació eren el que feia viure el GIEG, i no s'equivocava.

Francesc Roma i Francesc Sànchez

Les primeres passes

Vaig conèixer en Jordi Icart l'any 1967, quan tot just tenia 12 anys. La seva germana, l'Angelina Icart, me'l va presentar en el transcurs del campament de tardor celebrat els dies 28 i 29 d'octubre a Can LLeget, a Llinars del Vallès. Era un xicot amb inquietuds i des del començament ja va participar en un curset d'espeleologia, allà hi va adquirir coneixements i anà introduint-se al grup d'espeleologia (GIEG). En aquest escrit no faré una relació d'activitats, me'n deixaria moltes, sinó que escric impulsat pel record de la seva amistat.

L'any 1968 va participar en les excavacions de les coves de Madrigueres a Bigues, començà a fer algunes sortides d'exploració a l'Ordal i Garraf. Col·laborà en

Les primeres passes. Campament de tardor a can LLeget (Llinars del Vallès), l'any 1967.

l'inici de l'estudi de la cova de la Guilla, als Cingles de Bertí, que finalitzaren el 1969. Van participar, entre d'altres i des dels diferents àmbits d'estudi: en Salvador Llobet, en Josep Estrada, en Pere Font, l'Emili Ramon; en la part de la topografia en Jordi va col·laborar activament amb mi. Aquest estudi fou publicat en la que seria la primera publicació de recull de treballs i activitats del GIEG.

Va participar en la campanya d'espeleologia Setmana Santa/69 a Campgràs (Garraf). El 5 d'octubre del mateix any fa la primera sortida com a cap de grup a l'avenc del Pla de Bessioles (Ordal).

Amb en Jordi vàrem participar a les Jornades del "Primer Symposium Regional de Metodologia Espeleologica" celebrat a Santa Cecília Montserrat. Per primera vegada, 2 membres del GIEG vàrem participar-hi i ja en aquestes jornades de treball va demostrar el seu interès per participar i debatre els diversos temes exposats.

A finals d'any és elegit "l'Hereu Foscor" en la celebració del 4t. Sopar Negre. Als anys 70 en Jordi va començar a dedicar-se a la fotografia espeleològica, podríem dir, que en va ser l'iniciador al GIEG. El primer reportatge fotogràfic va ser el de la sortida del 8 de febrer a l'avenc d'en Roca a l'Ordal.

Les primeres fotos dels interiors de les coves van ser en blanc i negre i va arribar a muntar un petit laboratori fotogràfic, primer a l'Agrupació i temps més tard a

Cova Nogueroles; any 1968

66

casa seva. Va investigar noves tècniques fotogràfiques aplicades al món de l'espeleologia: tècniques d'il·luminació, sensibilitat de pel·lícula etc..., va descobrir que, jugant amb la il·luminació i la ubicació dels espeleòlegs amb el seu carburer encès, donava profunditat i relleu a les sales i formacions. Va participar en diversos concursos fotogràfics, obtenint premis en mes d'un. L'any 1971, el GIEG organitza la 2na. Exposició de Fotografies d'Espeleologia, es va fer amb les fotografies d'en Jordi.

A partir d'aquestes dates en Jordi no deixà de fer activitat contínua al GIEG, i vàrem participar plegats en diversos Congressos Nacionals d'Espeleologia, Sympòsiums Regionals, reunions Federatives i un llarg etc. de reunions amb entitats. Al mateix temps l'activitat espeleològica, continuava amb moltes sortides de prospecció, de coves i avencs, escorcollant fins els llocs més recòndits, obrint noves vies i passos difícils arreu i dirigint cursets d'espeleologia.

Recordo la preparació amb en Jordi i amb d'altres companys, les primeres expedicions del GIEG: la cova dels Chorros (Albacete), el sistema Gorner (Catalunya Nord i, més tard, les expedicions internacionals a Eslovènia/75, Sardenya/78, etc.

A l'estiu del 1979, concretament per la festa major de Granollers, recordo les emocionants vivències de poder trepitjar, per primera vegada, una nova cova a Tàvertet. Aquell estiu fou especialment eixut, i la necessitat de proveir d'aigua a la població fou l'origen dels primers passos fets per la descoberta. Veïns del poble sabien

que, prop de can Novellas, hi havia una escletxa per la que sortia aire, i aquest indici feia suposar que podia procedir d'un corrent d'aigua subterrània. Es féu una petita excavació que confirmà l'existència d'una possible cavitat. Pel propietari de la finca tinc coneixement dels fets. Desplaçats a Tàvertet, iniciem l'exploració. Quan ens endinsàvem per l'espessa i humida foscor de la cova: tu, Jordi, anaves al davant, jo et seguia. No sabíem que més tard esdevindria la cova Serrat del Vent. Aquesta cova seria durant uns anys el teu neguit, fins arribar a explorar-la en la seva totalitat. D'aquells primers 300 metres viscuts intensament el primer dia, s'arribaria, després de cents d'hores de treballs junt amb molts companys, a 4.253 metres de recorregut, essent una de les més llargues del món excavades en gres. Sens dubte, la cova del Serrat del Vent la podem qualificar com la catedral de l'espeleologia.

L'any 1979 en Jordi em substituï al capdavant del GIEG, i a l'any 1986 en la Presidència de l'Agrupació Excursionista de Granollers; en el primer any de la seva presidència vàrem portar a terme la compra del nou local social de l'Agrupació, amb tota la problemàtica econòmica que comporta per una entitat, minsa en recursos, aquest fet. La nova seu comportava fer obres per l'arranjament d'espais i sales per les seccions.

En Jordi va tirar del carro, encomanant entusiasme als companys, en aquesta tasca que seria llarga i feixuga.

L'any 1987 va ser un any que no oblidaré mai; el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (GIEG), complia els seus 25 anys, amb gran joia, i en Jordi presidí aquest important esdeveniment, treballà de valent i amb molt d'entusiasme, i fou el primer de tirar endavant l'organització dels diversos actes preparats per tal motiu. Per commemorar aquest aniversari en Jordi va escriure una petita història del GIEG 1962-1987.

En Jordi Icart era una persona que demostrà constància i dedicació. La feina no el preocupava, va ser un gran espeleòleg i també s'involucrà en tasques federatives, i va arribar a ser sots president de la Federació Catalana d'Espeleologia.

Setmana Santa del 1969 al Campgràs. Interior del Palau Novella (Garraf).

1er. Congrés Nacional d'Espeleologia a la cova del Salnitre (Montserrat).

L'any 2004 la Junta Directiva de l'Agrupació en reconeixement a la seva extensa tasca realitzada al front de l'Agrupació Excursionista de Granollers li va atorgar la Placa d'Honor de l'Entitat.

No em pensava que tornés al Serrat del Vent. Va ser diumenge, dia 25 de març del 2007, després de més de 25 anys i, encara menys per acompanyar-te per últim cop, igual que la primera vegada. També hem fet 300 metres plegats, amb tu al davant, però aquesta vegada

L'any 1970 a la cova de los Chorros (Albacete). Calar del Mundo.

acompanyats per una munió de companys espeleòlegs, de l'Agrupació i de la família, per tal d'acompanyar-te en la teva última excursió.

Jordi espero que dins d'aquesta catedral de l'espeleologia, que tant ha significat per tu, sigui el lloc més adient per continuar explorant tot fent camí.

*Alfons Garcia
Ex-president del GIEG i de l'Agrupació
Excursionista de Granollers.*

Vivències espeleològiques

Vaig conèixer el Jordi per primer cop quan jo deuria tenir uns 13 anys, va ser en el casament d'un veí meu del carrer Ricomà, ell i la Maite seien davant meu, i no els coneixia de res, poc havia d'imaginar-me aleshores el que acabaríem fent junts.

Anys després quan el Salva, l'Antonio i jo vam començar a anar per l'agrupa, allà en aquell pis de la carretera, el Jordi era "aquell tiu llarg i prim amb bigoti que jugava al ping-pong". Després vaig anar a la mili i, en tornar, l'agrupa havia canviat a una planta baixa també a la carretera; era l'època dels inicis del Serrat del Vent, i el Jordi anava entusiasmat i entusiasmant a tothom amb les topes que anaven sorgint dels seus dibuixos, recordo la taula del ping-pong era plena de topes, croquis i fitxes plenes de nombres amb les poligonals de la cavitat: va ser una època daurada pel GIEG.

Llavors va venir la Bergadera, la crema-espeleòlegs; les condicions climàtiques extremes d'aquesta cavitat feia que molts companys en sortir, exclamessin: "m'estic fent gran"; això de "l'espeleo dura" ja no és per a mi. Ja fos una mica per aquest motiu, una mica per què la gent s'anava casant i tenint fills, o pel que fos, el cas és que el GIEG es va anar quedant sense membres actius. Un cap de setmana en que el Jordi el Salva i jo vam anar a fer prospeccions de boques a la part de sobre de la Bergadera, en el trajecte d'anar, que en aquella època durava unes 6 hores, vam estar donant-li voltes de com fer per enganxar més gent a fer espeleo. Amb l'entusiasme que caracteritzava el Jordi, i després de comentar-ho en alguna reunió al vell local de l'antiga Mútua del carrer de Corró vam decidir que haviem d'anar a la Federació d'Espeleo a fer cursos de

perfeccionament i d'iniciadors docents; preparar-nos per fer cursets a nova gent.

D'aquesta manera es van començar a fer cursets d'iniciació. De fet, no s'havien deixat de fer des dels inicis del GIEG, però ara es reprenien amb voluntat de fer-ne més sovint. De fet, des de l'any 88 o 89, no

Avenc d'en Roca (l'Ordal) 1975.

Curs d'Espeleologia del GIEG, a l'Agrupació.

recordo bé les dates, que se n'ha fet un cada any , (tinc apuntat en un paper que l'any 90 es va fer el IXè) i aquest any, el XXVIè , que es va ajornar fins a l'octubre, perquè havia de començar una setmana després de l'accident d'en Jordi, i no hi havia massa ganes. El cas és que, de resultes d'aquell treball, i amb la poca gent que en aquella època es movia pel GIEG, (recordo als germans Roma, el Pep, el Tomàs Segarra, el Xavi Berenguers , el Ventura i la seva amiga, que era de Sta. Eulàlia, i de la que recordo la seva cara però no el nom, el Salvador Peña, i algú altre que ja no recordo gaire bé) es va aconseguir tirar endavant un curset rere un altre, amb mes o menys fortuna de que s'hi quedés algú per anar continuant amb les dures exploracions a la Bergadera , on fèiem passar el fred a cops d' escarpa i martell trencàvem els blocs que ens taponaven les galeries per on estàvem entossudits a passar.

68

Amb aquella idea original d'en Jordi, les ganes i la perseverança en la seva aplicació, es va fer reeixir el

GIEG de les seves cendres, i fer-ne el grup capdavanter de l'espeleologia catalana; del seu entusiasme i de la seva idea que "si a algun lloc a Catalunya ha de que sortir una gran cavitat, és aquí, a la Vall d'Aran". Així s'ha aconseguit que l'avenc de la Bergadera sigui, avui, el més profund de Catalunya.

I és que si alguna cosa ens va ensenyar bé en Jordi va ser que s'ha de perseverar, que amb la feina ben feta, amb constància i, amb un somriure, es pot canviar el món.

Que el llegat del Jordi ens acompanyi a les noves generacions d'espeleòlegs i sapiguem transmetre les seves ensenyances, els seus valors, i el seu entusiasme.

Andreu Garcia

Galeria inferior del Serrat del Vent, l'any 1979

20 anys de Jordi

És cert que no són 20 els anys que en Jordi va passar com a President de l' AEG, però un cop va deixar el càrrec, va continuar treballant amb la nova Junta, com una mena de col·laborador a l'ombra. És així doncs, com podríem allargar tant com volguéssim la seva història dins o al costat de la Junta de l'AEG . La seva història, que és, a grans trets, la història de l'AEG durant aquests anys.

Sala d'Actes del Casal Pompeu Fabra. Diada Social de l'any 1986.

Nova junta

El Butlletí nº 172, correspon als mesos de març i abril de 1986, informa de la nova Junta, amb en Jordi Icart com a President, en Ramon Bufí com a Vicepresident, en Jaume Ventura com a Secretari, i en Xavi Moya com a Tresorer.

Aquesta Junta substituïa l'anterior, presidida per l'Alfons Garcia, que havia hagut de treballar amb tots els problemes derivats de la nostra ubicació, al Casal Pompeu Fabra, junt amb altres entitats de Granollers. Aquest fet ens havia portat a prendre una decisió: L'Agrupació Excursionista de Granollers havia de tenir el seu propi local, la seva pròpia seu social. Aquest era l'objectiu primer al qual la nova Junta estava disposada a dedicar tots els seus esforços i així va ser.

Les gestions no van embolicar només els quatre membres de la Junta, evidentment; aquests van fer de directors d'orquestra. Una orquestra en la qual cada grup d'instruments tenia el seu període, i amb més o menys trasbalsos, cadascú va anar entrant al

Inauguració del local de l'Agrupació Excursionista de Granollers el 24/6/1987.

seu torn, des de les primeres recerques i entrevistes d'aquella primavera de 1986, fins al dia de Sant Joan de 1987, en què es va celebrar de manera oficial, amb assistència de les autoritats locals, la inauguració de la nova seu de l'Agrupació Excursionista de Granollers, al carrer de Corró núm. 10.

Durant aquest temps, entrevistes amb propietaris, organismes oficials, entitats de crèdit, socis, ciutadans diversos, ... I, un cop acabades les gestions, la feina! Calia fer obres d'adaptació, que vàrem fer els mateixos socis, i finalment la neteja i trasllat. L'Agrupació en pes va estar mobilitzada durant tot aquell temps treballant per la nova seu.

I tot això sense deixar de banda les activitats habituals: el lliurament de la Placa d'Honor; la Diada de l'Arbre; l'Excursió Popular; la Marxa de Regularitat; els Cursos d'Iniciació, l'edició del Butlletí d'Activitats, ...

El nou local

L'adquisició de la casa del carrer de Corró núm. 10, de la qual dona fe el butlletí núm. 174, de desembre de 1986, va ser una mena de tret de sortida. A partir d'aquell moment, la nostra identitat i raó de ser eren indiscutibles, ja només havíem de fer activitats! ...bé, i almenys els primers anys, buscar també els diners per anar pagant els deutes que no eren petits per a la nostra economia. Però es van anar trobant. Els títols de col·laborador van ser vitals. Es van fer mans i mànigues per tal que socis i simpatitzants compressin un munt de títols de diferents preus que s'havien posat a la venda, així es pr oveïa l'Agrupació d'una font d'ingressos extres que ens van ajudar a superar el tràngol. Més tard, va venir el conveni de col·laboració amb l'Ajuntament, que encara avui es manté, i en virtut del qual l'Agrupació va poder augmentar de manera notable els seus recursos.

Recuperem però el fil del tret de sortida; d'una banda, aquesta nova confiança adquirida en nosaltres mateixos i, de l'altra, una mena de consciència del deute adquirit amb els granollerins; aquests fets ens van anar fer obrint més a Granollers.

L'Agrupació ja havia fet passos encaminats a la ciutadania, projeccions i excursions obertes a tothom

però ara, Granollers ens mirava més, per què com a entitat havíem fet una gesta, i també semblava que nosaltres ens vèiem amb més força per fer propostes a qui fos. Així és que semblava que les coses de sempre ara tenien més projecció i, les coses noves, amb un President que difícilment deia "això no ens ho podem pas plantejar", podien ser més agosarades.

Mostra de cinema de muntanya: Els Primers Vuit Mil

En aquest context i amb el suggeriment dels Joans (Mundet i Miralles) es van començar les gestions per a la primera Mostra de Cinema de Muntanya, "Els Primers Vuit Mil".

I el mes de març de 1987 r ebiem a Granollers Lord John Hunt, cap de l'expedició britànica que va pujar el cim de l'Everest per primera vegada el 28 de maig de 1953, va venir a presentar la pel·lícula que dona testimoni de la gesta. Aquest fet va significar un punt d'inflexió que va obrir va ser la porta de moltes coses. La visita a Granollers d'un personatge d'aquesta magnitud, la implicació del Cercle Cultural de La Caixa en el muntatge, la idea de recuperar els documents gràfics de la gesta de les primeres ascensions, tot això ens va fer ressò. Revistes prestigioses van parlar del fet, i de qui l'organitzava. Muntanyencs de renom de casa nostra, juntament amb molts dels protagonistes d'aquelles gestes, van passar tots per Granollers durant els anys que van durar aquestes Mostres de Cinema. L'Agrupació Excursionista de Granollers ja era algú fora de Granollers.

L'any 1990, al Festival de Cinema de Torelló se li va concedir a l'Agrupació el premi Flor de Neu per les Mostres de Cinema "Els Primers V uit Mil".

Inauguració, l'any 1987, de la primera Mostra de Cinema de Muntanya- "Els primers 8000"

Els actes socials

I amb el temps, això va tenir un altre efecte. La Caixa d'Estalvis de Sabadell ens va convidar a formar part de l'Assemblea General de la seva entitat. En Jordi i el Ramon no ho van dubtar ni un moment. Aquesta nova dimensió de l'Agrupació ens va obrir les portes a una col·laboració molt estreta amb aquesta entitat, amb la qual es va signar un conveni per a la publicació dels Premis Maspons i Labrós; que és patrocinadora de la Marxa Matagalls-Granollers i també patrocina el Concurs de Fotografia La Muntanya. Des d'aleshores, l'Agrupació hi manté molt bona relació.

Avituallament a la marxa Matagalls-Granollers.

Els membres de l'Agrupació duïen a terme les activitats habituals, de les quals els Butlletins n'informaven puntualment, a més cal esmentar les expedicions: al Lenin el 1986, a l'Aconcagua el 1988, ...

L'octubre del 1989 l'Agrupació Excursionista de Granollers va organitzar el XIIIè Aplec Excursionista dels Països Catalans, amb acampada a Font Martina. Novament, totes les forces vives de l'entitat van estar mobilitzades durant aquell cap de setmana, i els dies previs i posteriors.

El 25 de novembre de 1990 va tenir lloc la primera Marxa Matagalls-Granollers, amb 250 inscrits. Les Marxes de Regularitat havien anat perdent popularitat, i en Pere Pujol, en Jordi Icart, i altres socis es van plantejar de fer una gran caminada, amb l'arribada al local de l'Agrupació. En Jordi es va implicar directament, des del primer moment, en totes i cadascuna de les gestions, (itineraris, avituallaments, col·laboradors, ...) i durant uns anys ell va ser qui coordinava feines i esforços. El dia de la marxa, es multiplicava fent controls, acompanyant els càmeres de TVG a filmar imatges, fent declaracions als periodistes locals, i descarregant materials al vespre a l'AEG.

També correspon esmentar que fou seva la brillant idea de dividir la marxa en dues: la Matagalls i La Semi; aquesta doble vessant de la sortida va facilitar la participació de gent molt més diversa; aquest aspecte, en Jordi sempre tenia en compte quan es tractava d'organitzar un acte obert.

Aquesta doble marxa s'ha convertit en l'acte més multitudinari que organitzem; l'any 2006 hi van participar més de 800 persones.

No només les Marxes de Regularitat perdien pistonada, però amb el temps La Festa de l'Arbre també s'anava desinflant, i quan el 1997 vam haver de pagar els plançons que la Conselleria de Medi Ambient ens facilitava, la Junta va decidir que havia arribat el moment de donar aquest acte per acabat.

Altres coses però s'anaven animant i, amb el temps, s'han anat convertint en la font més eficient d'adquisició de nous socis. Els Cursos d'Iniciació de totes les

disciplines, han demostrat ser la millor manera d'integrar foranis que s'interessen per les nostres activitats. Del 1987 ençà, es continuen fent els cursos d'Iniciació a l'Espeleologia, amb els quals el Jordi està estretament vinculat. Però s'han recuperat cursos d'Iniciació a la Muntanya, a l'Escalada en Roca, i també es fan cursos d'Iniciació al Descens de Barrancs, a la Muntanya Hivernal i, no tant assíduament, a l'Esquí de Muntanya. El Jordi, com a President, va ser més d'una vegada a la sessió inaugural d'alguns d'aquests cursos, donant la benvinguda als cursetistes.

Van aparèixer noves activitats tot i que algunes van tenir poca continuïtat. Cap al 1992, un grup de socis amb canalles petites, van decidir fer sortides "familiars", de manera que els grans passaven l'estona mentre feien una petita excursió i els menuts s'iniciaven en l'activitat. Era tot molt espontani. A cada sortida es decidia el dia i lloc de la següent. Va durar l'activitat mentre la canalla va ser petita. A mesura que van anar creixent, es va anar fent difícil trobar els dies per sortir, i a poc a poc es van acabar les sortides. La Carmina Gascón i la seva filla Carolina eren assídues des del començament, i un bon dia s'hi va convidar en Jordi Icart i els seus fills, la Núria i l'Arià. Com que la Carmina no tenia cotxe i el Jordi tenia places lliures, van anar junts. El Jordi es va convertir en assidu de les sortides familiars i, en no gaire temps, ell i la Carmina s'havien aparellat. Les sortides familiars es van acabar, però ells dos van continuar.

Represa i noves activitats

Una altra colla, molt més reduïda, amants del ping-pong i entre els quals hi havia el Jordi, jugador gairebé viciós de ping-pong, han anat omplint l'entrada del local de crits, rialles i pilotetes voladores els vespres de dimecres i divendres des de fa una pila d'anys. Comptaven amb un soci antic de l'AEG, que, en la seva joventut, havia estat campió d'Espanya de l'especialitat, l'Alfons Ulldemolins. No s'han constituït mai en secció pròpiament dita, i la pèrdua de l'Alfons, que ja era gran, i del Jordi, els ha tingut una temporada en baixa forma.

També va fer la seva aparició un grup de gent que es dedicaven a la bicicleta de muntanya. El Jordi també en va formar part activa. Passat un temps la colla es

Excursió Popular de Granollers. Inauguració del PR-36, l'any 1995

va començar a desinflar, bàsicament perquè a la resta de membres del grup els costava coor dinar-se per organitzar les sortides. No es van integrar gaire en el funcionament de l'Agrupació i, a poc a poc, es van anar esvaint com a grup a casa nostra.

A en Jordi però, l'afició a la bicicleta li va durar. Van passar uns anys que ell i algú més col·laboraven en unes proves ciclistes de resistència en nom de l'AEG, i a canvi, els organitzadors ens ajudaven a nosaltres amb un dels controls de la Matagalls-Granollers.

Va aparèixer un grup de gent molt actiu, el de Matinals, que aquests sí que ja porten una pila d'anys sortint. Es dediquen a l'excursionisme, i fan bàsicament (almenys en teoria) sortides al matí, per tornar a dinar a casa, encara que sigui tard. De vegades, les sortides són de caire cultural i, de vegades, de cap de setmana sencer. El grup és nombrós i surten regularment.

S'ha fet grans esforços per donar continuïtat a les seccions Infantil i Juvenil, i fins i tot, les altres seccions havien fet una mena de sortides d'iniciació amb la canalla per tal d'anar-los introduint en les diverses activitats. L'adolescència, però, és una etapa difícil i per més propostes que feia la Junta i per més activitats que s'intentava arrencar, la gran majoria de membres d'aquestes seccions desapareixien. Continua essent una de les qüestions sense resoldre.

El premi Maspons i Labrós

L'any 1994, a iniciativa del soci Francesc Roma, es convoca el I Premi Francesc Maspons i Labrós de Literatura Excursionista. El veredict del premi es donava cada any durant la Diada Social, juntament amb el lliurament de la Placa d'Honor i, a partir del 1996, del lliurament de les insígnies daurades i d'argent.

Per cert, al soci Jordi Icart li va ser lliurada la insígnia d'argent l'any 2000, quan feia uns 33 anys que era soci.

Durant uns anys es va voler donar un caire solemne a aquesta diada i es celebrava un sopar en un restaurant de la ciutat. Després, es va decidir tornar a casa i l'acte es celebra a la sala d'actes de l'AEG, això sí, amb un petit refrigeri un cop fets els lliuraments.

La literatura excursionista però, no va donar gaire joc.

Signatura amb la Fundació Caixa de Sabadell del Conveni de patrocini del Premi Maspons i Labrós de Literatura Excursionista.

Acte de lliurament d'insígnies d'or i de plata a socis de l'entitat, per la seva vinculació durant més de 50 i 25 anys respectivament.

Quan, l'any del 75è aniversari, es va haver de declarar el premi desert, no essent ja la primera vegada, tot i haver-ne modificat les bases per tal de fer-lo més ampli, la Junta va decidir que calia replantejar la proposta. Es va decidir deixar de convocar-lo.

L'any 2001, amb el record d'aquelles Mostres de Cinema que tant bon regust ens havien deixat, al Jordi se li va acudir d'organitzar un nou cicle de projeccions. En col·laboració amb els nostres amics de Caixa Sabadell i el Festival de Cinema de Torelló, es va celebrar la primera Primavera de Cinema de Muntanya. Consistia en un combinat d'un parell de pel·lícules de les que s'havia projectat a Torelló, més una o dues sessions més que l'Agrupació s'ocupava de buscar amb els seus propis contactes. La idea continua, i la veritat és que hem vist algunes projeccions notables, a banda d'alguns personatges que ens han vingut a presentar personalment les seves aventures muntanyenques.

L'Agrupació oberta a la ciutat

A poc a poc, han anat apareixent una sèrie d'activitats a Granollers en què l'Agrupació participa junt amb altres entitats, com són ara:

La Mostra d'Entitats de la Fira de l'Ascensió, que va començar amb uns estants on cada entitat es donava a conèixer, i per on havien arribat a desfilar polítics de primer nivell (en Jordi Pujol havia saludat en Jordi Icart en fer la passada per tots els estants). Tot això va quedar enrere, ara hi ha una sèrie d'activitats organitzades d'entre les quals destaca el rocòdrom infantil de l'AEG.

El PIN, cada any per Nadal al Pavelló d'Esports; ja deu fer 9 o 10 anys que una pila de gent, gairebé el GIEG en ple, Jordi inclòs, a més de membres d'altres seccions, posen i treuen arnesos i despenyen canalla per una tirolina; de la mateixa manera que ja fa anys es participa en el Circuit d'Aventura de la Festa Major.

L'any 2003 l'Agrupació Excursionista de Granollers celebrava el 75è aniversari. Van ser dotze mesos d'excursions, actes, celebracions, exposicions, fins i tot els Xics van aixecar un pilar a dins d'una cova!

A les reunions prèvies, on en Jordi afegia les seves propostes a les que anava deixant anar l'altra gent, algú li va dir, "Jordi, vols dir que no us esteu proposant

Inauguració del 75è. aniversari de l'Agrupació: lliurament de la insígnia de diamant a Jaume Riera, soci fundador amb vida.

més del que podeu fer?" I en Jordi li va contestar, "Bé, amb el vent s'inflen les veles, no?"

L'expressió "prou" no formava part del seu vocabulari. Sempre hi havia d'haver lloc, temps o energia per alguna cosa més.

72

Gestió interna de l' Entitat

Caldria però, retornar un moment al 1986, l'any de l'adquisició del local social. Fins ara, hem anat desgranant les activitats de l'Agrupació. En Jordi participava directament en l'organització de moltes d'elles; en d'altres, participava en l'activitat; i en el cas de la majoria, a banda de donar-hi suport des de la Junta, li tocava presentar-les o presidir-les, com a representant de l'AEG. Aquesta, però, era la part "visible" de tot plegat.

Hi va haver una altra part més "invisible".

Per comprar una casa, cal tenir identitat legal. Per tant, va caldre donar d'alta l'AEG com a associació legalment constituïda davant Hisenda, per tal d'obtenir un codi d'Identificació Fiscal. Això ens permetia fer operacions mercantils, és a dir, comprar una casa i contraure un préstec.

Ens vàrem haver d'inscriure al Registre d'Entitats Esportives, i facilitar les identitats dels membres de la Junta al Consell General de l'Esport; i l'altra inscripció fou al Registre d'Entitats de Voluntariat.

Després al registre de les escriptures de compra-venda del local i de la hipoteca; Hisenda va reclamar el pagament de l'IVA, i es van haver de fer gestions administratives urgents per tal d'obtenir la documentació necessària que acreditava la nostra condició d'entitat sense ànim de lucre i, per tant, ens exonerava d'aquest impost.

Per una temporada, semblava més que tractéssim de constituir una empresa que no gestionar una Agrupació Excursionista.

Posteriorment, va caldre treballar amb els estatuts. L'AEG s'havia constituït amb uns estatuts, però calia adaptar-los a la llei, i registrar-los. Això va representar fer-hi algunes modificacions i puntualitzacions, que finalment, l'any 2001, van permetre de dur a terme el tràmit.

Més tard, s'hi va haver de tornar quan, després de diverses consultes legals, es van modificar de manera que es pogués salvaguardar al màxim l'existència del local social.

Les tasques de la Junta, però, han estat sempre feixugues: L'any 1995 el Jordi publicava una carta al butlletí, dient, en síntesi, que "les forces velles de

75è aniversari. Excursió al Sui en commemoració de la fundació de l'AEG.

75è aniversari. Presentació del capgròs Bernat excursionista.

l'AEG" tot i que seguien fent activitat, de vegades estaven colgats pel munt de gestions i paperassa que calia tirar endavant, i demanava a les "for ces joves i noves" que s'impliquessin de manera directa en les activitats i les seccions, i que prenguessin iniciatives.

Prèviament, l'any 1993, s'havia fet una trobada de socis en una casa a Perafita, per parlar del funcionament de l'entitat. Membres de diverses seccions havien exposat diferents punts de vista, i es va arribar a una sèrie de conclusions que bàsicament, es resumien en dinamitzar la informació al soci, fer més esforços per integrar els membres de les seccions infantil i juvenil, i reformar el Butlletí. S'apuntava la idea que, en un futur, potser caldria professionalitzar algunes de les tasques que requereixen presència regular al centre (secretaria, biblioteca ...)

La memòria...

Per raó del llarg període que en Jordi va ser President i pel moment i la història de l'AEG, va fer que visqués el traspàs de generació de socis fundadors i antics Presidents que ja començaven a tenir una edat avançada i a ell li va tocar acomiadar-ne molts: el 1990, en Francesc Sastre; el 1991, Salvador Llobet; el 1992, Antoni Jonch; el 1996, Josep Sala; el 1997, Joan Bertran; el 1999, Josep Quintana; el 2001 va ser un any especialment desafortunat per a la nostra entitat: 10 socis, entre ells Josep Estrada, van morir per motius ben diversos; el 2003 fou en Jaume Riera.

El nou Butlletí

El Butlletí, testimoni de la història de l'Agrupació Excursionista de Granollers, ha tingut també el seu protagonisme. L'any 1986, quan el Jordi es va estrenar de President, la publicació era irregular, bimensual, quadrimestral... Això representava un gran esforç de redacció i un cost econòmic gens menyspreiables. L'any 1987, any de la primera Mostra de Cinema dels Primers Vuit Mil, es va decidir fer un Butlletí anual, i un extra per la Mostra. Acabades les Mostres, va quedar el Butlletí anual, tot i que algun any va ser semestral.

El 1993 el nostre Butlletí va ser guardonat amb el Premi Amador Garrell de Periodisme.

I finalment, el 1996 es va fer el pas de canviar a format gran, i la portada a color. En Jordi, tot i que no formava part de la secció de redacció del Butlletí, va tenir part en el disseny del nou format. De fet, un cop va deixar el càrrec de President, va passar a formar part de la redacció.

Publicacions

En aquest temps s'han multiplicat les publicacions i edicions de llibres, mapes, etc., ja sigui directament per socis de l'Agrupació, o bé per l'Agrupació en col·laboració amb altres entitats o institucions. Així la reedició del llibre "El Medi i la Vida al Montseny", de Salvador Llobet l'any 1990; les edicions de "Memòries del Zoo" d'Antoni Jonch l'any 1995; "Història Social de l'Excursionisme Català (Dels orígens a 1936)" d'en Francesc Roma; l'itinerari del PR-36 "Granollers-Cel·lecs, Ruta Prehistòrica"; itinerari del "GR-97 de la Tordera al Llobregat" (itinerari del 4t cinturó); diverses obres guanyadores del Premi Francesc Maspons i Labrós; ..., i tants d'altres, que, juntament amb exposicions fotogràfiques o altres manifestacions culturals diverses, han representat desenes i desenes d'actes presidits per en Jordi, ja fos sol, o acompanyat dels autors o representants d'altres entitats o organismes.

Caldria fer esment, amb tot el que s'ha publicat, de la Guia i Mapa Excursionista "Granollers i el seu Entorn", publicada juntament amb l'Editorial Alpina el 2006, ja que, tot i que en Jordi ja no era President en el moment de la seva publicació, el llibre és un recull dels itineraris de les 24 Excursions Populares realitzades durant tots aquests anys, quan ell sí era President, i les caminava com un excursionista més.

L' Agrupació fa obres

I per acabar, que no es pensi ningú que, amb la compra del local social i les obres que s'hi van fer el 1987, ja teníem la qüestió principal resolta, fou la que va moure a constituir-se a aquella Junta el 1986. Però allò va ser un primer pas, només. El 1990 es van fer més obres d'adequació, petites, però que, junt amb l'adquisició d'una taula de billar, ens van portar a inaugurar una Sala d'Esbarjo amb taules, cadires i alguns jocs de taula en uns prestatges.

75è aniversari: Inauguració al Museu de Granollers de l'exposició commemorativa.

Presentació de la reedició del llibre "El Medi i la Vida al Montseny", d'en Salvador Llobet, soci fundador.

El primer trimestre de 1995, després de cancel·lar la primera hipoteca i signar-ne una segona, es duen a terme unes obres de remodelació de la façana, que estava en molt mal estat, i de l'entrada del local. Posteriorment, s'arranja la part posterior de la planta baixa, per tal d'instal·lar-hi un boulder.

El 2000 es tornen a fer unes obres d'arranjament que converteixen la Sala d'Esbarjo en l'actual Sala d'Actes. També s'arrangen sales per a la secció d'arxiu, i sales al segon pis, una d'elles per a la Secció d'Infants.

Es comença a estalviar, amb una assignació anual fixa, per tal de preparar la despesa que representarà l'adequació de la part posterior de la casa, que caldrà fer tard o d'hora.

Quan en Jordi deixa la Junta, es posa a treballar de valent en el projecte de les obres de la part posterior de l'edifici que ja havia presentat mentre encara era

President. El mes de febrer de 2007, ja estava el projecte enllestit, es tenia el vist i plau dels organismes locals competents, s'estava negociant el préstec amb l'entitat de crèdit, i s'havia decidit quin dels constructors que havien presentat pressupostos seria proposat a la Junta per a la seva aprovació. Només calia donar el tràmit formal a tot plegat, per tal de poder demanar-ne l'aprovació a l'Assemblea General.

Així es va fer i en aquests moments, està en fase de construcció el que va ser el darrer projecte del Jordi a l'Agrupació Excursionista de Granollers. La nova Sala d'Exposicions portarà el seu nom. De fet ell és, segurament, qui ha dedicat més hores a pensar i treballar per aquest local; d'ençà d'aquell llunyà 1985 en què va quedar clar que al Casal Pompeu Fabra no ens hi podíem quedar més temps.

Teresa Ventura Boluda

Renovació de la Junta de l'AEG al gener del 2004. En Jordi Icart passa el relleu a en Carles Garcia com a president.

Secció d'Espeleologia - GIEG

Jordi Icart durant la campanya d'estiu del 2006 a la Bargadera.

Cadascun de nosaltres el recordarà per un fet concret o un altre, però el cert, és que no podrem deslligar les nostres activitats del seu record.

Fins on la memòria m'arriba que en tots els actes, projectes, expedicions, exploracions, ... en tots, ell estava al capdavant. D'on treia el temps? ...

Jo crec que de la il·lusió que posava en les coses que feia.

No l'he vist mai "posar pals a les rodes", a cap projecte o proposta nova. Sempre sabies que podies comptar amb la seva ajuda. Tant en els anys que vàrem dedicar plegats a la junta de l'Agrupació, com quan el vaig substituir "burocràticament" en la presidència del GIEG. I dic burocràticament perquè, malgrat que va voler cedir el relleu a una altra persona, ell continuava essent el nostre "president", continuava col·laborant amb el mateix entusiasme i dedicant-hi les mateixes hores que abans.

Tots els que avui en dia estem activament al GIEG, hem passat per les seves mans, l'hem tingut de mestre. No tant pels coneixements tècnics que hem après d'ell, que també han estat molts, sinó per les moltes coses que ens ha transmès com a persona: aquella il·lusió i empena, la constància, la responsabilitat, ... i l'alegria de fer.

D'aquests anys plegats vull recordar especialment dues coses que varen ser molt importants en les nostres vides tant per al Jordi, com pel GIEG, com personalment. La primera: l'expedició a la Berger (França), que va ser la primera cavitat de més de 1.000 metres de fondària que vàrem visitar. No parava de dir

"que per a un espeleòleg poder baixar 1.000 metres, era com per un alpinista poder pujar a un 8.000". Ens vàrem preparar de valent. Hi va haver moments durs, cansats ... però en cap moment no va defallir, sempre estava al capdavant, o apunt per rellevar-te si et veia flaquejar. Va ser un de tants cops que vaig estar content de tenir-lo allà i de notar la seva serenitat. Amb ell estaves tranquil i et notaves segur. Però sobretot recordo l'alegria, la felicitat que regnava quan tots vàrem sortir de la cavitat amb la fita aconseguida, era un repte personal, però sobretot un repte col·lectiu.

La segona: és la consecució durant dos anys seguits del record de fondària a La Bargadera, Vall d'Aran. Per a les noves fornades d'espeleòlegs del GIEG, va ser un èxit important. Però per a ell va ser el resultat de 20 anys de dur treball. I se li notava, traspuava felicitat. Estic content de pensar que, malgrat la seva tràgica mort, els darrers anys que vàrem passar plegats, varen ser plens d'èxits i d'alegries i que en l'aspecte espeleològic va poder veure el fruit de tants anys d'esforços.

Enguany a estat un any molt trist pel GIEG, a l'hora que escric aquestes ratlles hem perdut dos companys i dos bons amics, En Jordi Icart i en Jesús Gili, ambdós molt estimats per tots nosaltres i dues persones que s'entusiasmaven amb les activitats que fèiem i et transmetien aquesta il·lusió.

Per finalitzar utilitzaré les paraules amb les que ens vàrem acomiadar d'en Jordi:

"Quan en la foscor de l'avenc començàvem a defallir, sentíem la teva veu o la teva presència i ens donava forces i empena per continuar. Ara hem d'aprendre que el teu record ens doni la mateixa força i encara més empena, per aconseguir tots aquells reptes i il·lusions que teníem plegats.

Gràcies per tots aquests somnis fets realitat."

Antoni Pueyo Flaqué
President del GIEG

Expedició del GIEG de l'any 2004 a la Gouffre Berger (Vercors-França).

Interior de la Bargadera l'any 2006.

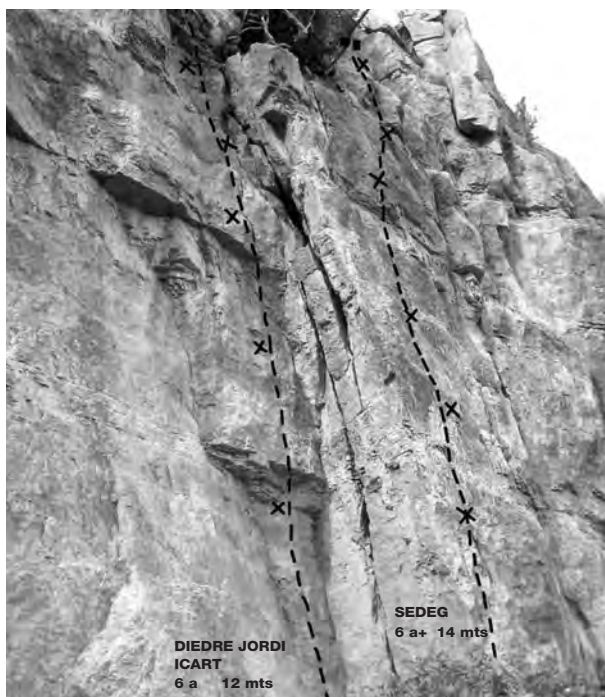

Secció d'escalada SEDEG

Cada vegada que hi penso el cor se m'encongeix encara. Tot i que ja no hi és, el seu record és i serà ben viu. La seva tasca és tan gran, que contínuament trobarem la seva petjada fora i, sobretot, dins de l'entitat. Sense voler exagerar, crec que ens serà difícil trobar una altra persona que es dediqui tant en cos i ànima a la seva passió i a l'Agrupació com en Jordi ho ha fet. Per tant, es fa molt difícil fer-li un homenatge que li faci justícia; però, potser molts petits homenatges dels innombrables companys que s'ha sabut guanyar, ho faran. Des de SEDEG volem posar-hi el nostre petit granet de sorra, amb l'obertura d'una via d'escalada a Montmany; potser no té l'envergadura que voldríem, però volem contribuir que el seu nom i la muntanya estiguin lligats per sempre.

Manel Casabella

Diedre Jordi Icart. Via oberta l'any 2007 per membres del SEDEG a Sots Ferestecs (Montmany) l'any 2007.

P Ping-Pong

76

Als de la Secció de Ping-pong ens va costar creure la notícia com a tothom, és clar. I, un cop t'ho creus, encara resta encaixar-ho i això ja és més difícil. És com aquella partida en què vas guanyant i, de cop i volta, el contrari comença a fer punts amb l'ajuda de la xarxa i les cantonades de la taula; a més, a tu la piloteta et colpeja el dit (prou que l'havies maleït, el teu, eh Jordi?) i acabes perdent. Per mala sort i, sense que ningú hagi fet trampes, per ds i no ho entens.

Diuen que jugant i fent esport s'aprenen moltes coses. I també se n'ensenyen. Entre partida i partida (o interrompent el joc si el tema s'ho val), ens has mostrat

la teva actitud amb la vida, hem parlat i compartit opinions. I, per si no havia quedat clar, la manera i intenció amb què tornaves les pilotes impossibles ens han permès gaudir-ne i aprendre'n. Quins braços de "pop"!!

La teva presència donava caliu al local. Només entrar ja sabíem si hi eres o no encara que fossis escales amunt. Sovint se sentia el ressò de la teva veu o, si no, a qualsevol que preguntéssim ens sabia dir si corries per la casa i al final apareixies. A vegades sense pressa, però sovint avisant que "avui no em puc quedar fins gaire tard", però...et quedaves. Tots ens hem quedat més de l'hora màxima que ens hem promès a nosaltres mateixos que marxariem. Ostres, Jordi, aquesta vegada has marxat molt d'hora i sense avisar.

Quan la pilota et colpeja el dit, normalment per ds el punt. En algunes ocasions, a més, et toca d'una manera que fa mal i dubtes de poder seguir agafant la pala.

Aquesta vegada ha rebut el teu dit i tu has perdut el punt, però ens ha fet mal a nosaltres.

*Josep López, Miquel Cano, Xavier Vallbona,
Yuriy Skoropad i Josep Galvany.*

Ens apassiona la muntanya en sí: els cims, els boscos, els prats, torrents i fondalades. Recórrer camins pujant i baixant i quants més millor; enllacem i ecorreguts atractius envoltats d'aquesta natura variada que tenim, tot l'any, ja sigui hivern o estiu.

Nosaltres, a més, compartim esforços a vegades patiment, emocions i sensacions; tot això sobre dues rodes: és la bicicleta de muntanya.

Sí, en Jordi era un bon amant i practicant de la bicicleta tot terreny: la BTT. Per això ens va aglutinar, perquè compartíssim sortides, perquè proposéssim un calendari d'excursions per a tothom, i fins i tot per iniciar-s'hi i també per a la canalla. Va crear el grup de BTT de l'Agrupació, ell al davant. Va oferir la col·laboració i ajuda a aquells joves que tenien inquietuds amb la bicicleta, a la colla del RIP, que gràcies a això van seguir organitzant les 24 hores de Marata a Granollers; a uns altres, el suport necessari

per fer quilòmetres i endinsar-se a l'aventura; el recolzament a EL PEDAL-Tertúlia ciclista amb la seva desapareguda "Sortida de Tardor".

Persona activa, participava com un més i gaudia de l'activitat i de la resta de companys. Ell tenia carisma, actitud i caràcter obert i, sobretot, generositat. Sabia fer les coses i portar la responsabilitat; tenia la visió de decidir, fos el que fos: aquell dubte a la cruïlla de camins si el temps amenaçava o si es feia tard i les forces s'escurçaven, sí

Allà sempre hi havia en Jordi, endavant i endarrere, parant-se i baixant de la bici per fer la seva bona foto. Sí, era ell que estava en tot i amb tots, per això avui ens trobem apreciament el seu record.

Salva, Paco, Xavi, Cèsar, José Ignacio, Francesc, Rubén, Pedro, Heri.

Ruta Ripoll-Girona, a prop de Santigosa.

Amic Jordi

La teva llarga trajectòria a l' AEG ha deixat una empremta tan profunda que mai podrà ésser esborrada ni oblidada.

La teva gran capacitat d'organització i les teves decisions; la teva previsió de les tasques a realitzar i la creació de les activitats diferents que, al llarg de tants anys, s'han portat a terme a la nostra estimada Entitat l'han situat en un llistó molt alt.

Entre tots farem els esforços que calguin a fi de mantenir aquest alt nivell, estem segurs que ens ho agrairàs.

La primera vegada que et vam conèixer venies de fer escalada al Pedraforca i havies sofert un lleu accident; paradoxalment, el teu comiat es produeix com a conseqüència d'un greu accident.

Sempre et recordarem.

Jaume Ventura i Lluïsa Salvador

El rei blanc

Amb aquest petit i anecdòtic relat voldríem plasmar el nostre record familiar cap a l'amic Jordi Icart aprofitant la bona iniciativa que se'ns brinda de col·laborar en confeccionar una edició especial del butlletí en record seu.

78

El seu amor a la ciutat, l'afany de participar en l'àmbit col·lectiu i vetllar per les tradicions el va portar l'any 2.005 a participar en la cavalcada del dia 5 de Gener. Aquest cop va abandonar l'habitual casc i vestuari d'espeleòleg per una corona reial, una capa i tota la resta de complements per a l'ocasió.

Nosaltres, pares de dues nenes en l'edat límit de descobrir la realitat d'un dia tan màgic, vam situar-nos, innocentment, com cada any, a primera fila per veure-ho tot ben a prop i no per dre'ns cap detall.

Puntualment i tal com era previst van desfilar per davant nostre tot el seguici reial, tot i el blanc maquillatge, però sobre una marcada fisonomia com la seva, feia difícil ocultar la verdadera identitat.

Una dissimulada "picada d'ullet" acompanyada d'un somriure sincer i peculiar d'aquest personatge cap als pares va ser una confirmació més del conjunt de dubtes d'un infant vers una realitat. La reacció no va trigar en arribar: "Papa..., no és el president de l'Agrupació?". L'emoció del moment i l'entorn general barrejats amb alguna frase, segurament poc convincent, van deixar en l'oblit temporal l'anècdota per a l'infant.

Els anys passen, la realitat s'imposa i des d'aquell moment han estat diversos cops els que familiarment s'ha recordat la divertida i singular situació viscuda.

Poc ens imaginàvem però, haver de recórrer a aquesta simpàtica anècdota per explicar un desgraciat i desafortunat fet real que no volíem acceptat de cap de les formes ni grans ni petits.

També, desgraciadament en aquest cas, la realitat s'imposa i hem d'assumir-ne el buit que ens ha deixat intentant omplir-lo seguint el seu exemple: participar, en la mesura que cadascú pugui, per treballar desinteressadament en allò que t'agradi fora de l'àmbit familiar en bé del col·lectiu comú que tanta falta ens fa.

Família Estapé – Grau.

Els amics repel·lents

En Jordi a l'estació del Figaró, durant un permís de la mili, l'any 1976

Corrien els anys 70 en Salva Peña, l'Antonio López i jo, en aquella època anàvem per l'Agrupació per fer escalada i alta muntanya a l'hivern; pel ressò que va tenir la Cova del Serrat del Vent ens vàrem embolicar també a fer espeleo.

Per aquella època corrien pel GIEG a més del Jordi, l'Alfons, en Joan Miralles, l'Esteve Llopart, l'Estevet, el Jordi Carnicero, en Jaume Marquès, el Pere Puchol, el Cesc Morell i alguns d'altres. El Cesc estudiava a l'escola del treball o EMI com es coneixia aleshores, uns companys de classe el Juan Serrano, el Manolo i el Marcial van començar a venir també per l'Agrupació, l'Enrique Rull....i més que ja no recordo. Per una altra banda el Salva, l'Antonio i jo sortíem amb un grup de La Torreta que fèiem moltes excursions amb tendes de campanya i anàvem de vacances junts.

A finals dels anys 70 es va fer un curs d'espeleo on vàrem coincidir molta de tota aquesta gent, els uns com a monitors i els altres com a cursistes: recordo que vàrem ser l'enveja de la resta de l'Agrupació per que era un curs on hi havia més cursistes dones que homes i és clar, hi va haver un oberbokin de col·laboradors per fer de monitor al curs i d'allà en varen sortir més d'una parella.

El cas és que des de llavors es va formar un grupet de gent que vàrem començar a sortir junts, no sols a fer muntanya, escalada o espeleo, sinó també a sopar, a passejar, a anar de vacances i a ballar a la Cuadra i, sobretot, a passar-nos els dissabtes a la nit a casa del Jordi jugant a cartes. En aquella època ens ajuntàvem, primer, a casa del Juanito que vivia sol (era la casa de tothom), més tard, a casa del Jordi o la meua perquè érem els únics casats.

Recordo que l'Ariadna i, sobretot, la Núria jugaven amb la meua filla Laura que tenia un anyet i després dos i després tres, i es que allò va durar molt de temps. La Laura s'adormia al llit de la Núria o totes dues juntes, al llit del Jordi.

I és que era habitual quedar els dissabtes al vespre a casa del Jordi i la Maite a sopar i fer la partida de cartes, ens ajuntàvem la Paquita i l'Esteve que vivien just a la porta del costat, la Pili i el Jordi, la Sole i l'Àngel, l'Ana i el Jaume, i si anàvem a ballar a la Cuadra també venien la Sera i en Joan, la Luci i el Manolo, la M. Àngels i en Marcial de vegades uns, de vegades d'altres també la Cefe i l'Estevet, la Mercedes i el Juanito, la Natalia i el Juan, el Salva.....

I què dir-vos dels sopars dels Repel·lents, que a diferència de la solemnitat dels sopars Negres que organitzava el GIEG per escollir hereu i pubilla de l'any, els dels Repel·lents eren uns sopars de gresca, on cada any anàvem disfressats d'alguna cosa diferent i no pas perquè fos carnaval, recordo el més sonat que va ser aquell any en què els nois anàvem disfressats de frares i les noies de monges, tots menys el Juanito i la Mercedes (que estava en estat del seu primer fill) que anaven vestits de nuvis i el Jordi del capellà per casar-los que, per cert, portava una Bíblia feta de fotos pornos, ja us podeu imaginar la que es va muntar aquella nit en aquell restaurant.

"Els dracs viuen per sempre, però els nens es fan grans" La gent es va anar casant o ajuntant, van començar a tenir fills i els bons costums es varen anar perdent, el Jordi i la Maite es varen separar, es varen acabar les partides de cartes, el Jordi va conèixer la Carmina i la Carolina; uns per una banda i els altres per l'altra ens vàrem anar distanciant sense perdre del tot la relació, però això sí, vàrem mantenir les sortides a la Cuadra (faltaria més), les festes de cap d'any o la revetlla de San Joan a casa la Sera.

Alguns van penjar el casco i l'amor i fins hi tot les botes de muntanya: ens fèiem grans; fins hi tot el Cesc es va casar amb una noia de la Plana: la Cesca. Varem anar tenint fills i vàrem començar a fer sortides familiars,

recordo la sortida a la Fou de Bor amb autocar i un munt de cotxes particulars, érem una bona penya,

I, més actualment, ens hem trobat a la Festa Major, alguns Blancs, la majoria Blaus (algun com jo, que m'emperro en no ser ni dels uns ni dels altres sinó dels verds com l'escut de l'Agrupació que surt a les samarretes que porto durant tots els dies de la festa), i a l'arrossada on ens ajuntem 30 o 40 a menjar allà al Parc tots junts i on cada any han vingut el Jordi i la Carmina, o al parc infantil de Ponent o fins i tot algun any hi ha vingut el Jordi o l'Estevet a donar-nos un cop de mà; al correfoc, on al principi hi anàvem uns quants i els últims temps tan sols el Jordi i jo i algun dia la Pili, quedàvem sempre de trobar-nos davant de can Miralles, per cert Jor di aquest any he corregut amb el teu barret de Fichet, me'l va deixar la Carolina.

Quan penso en el temps passat me'n adono de quantes coses i quantes hores he compartit amb el Jordi i no sols a les coves i avencs, també al cinema o a la bolera (quines partides que ens fèiem a la bolera d'en Miro), o davant el foc de la casa de Planols fent

"Els amics Repelelts".

carn o espàrrecs a la brasa o calçots; anant a buscar bolets per les muntanyes dels voltants... quins temps, quines hores, quines vivències que formaran part del record de tots nosaltres, com la imatge d'en Jordi amb bigoti o sense segons la temporada, però sempre amb aquell mig somriure tan especial.

Andreu Garcia Melo.

L'Home - orquestra

80

La ciutat és un projecte col·lectiu que requereix de l'esforç de tothom. La ciutat és una simfonia de sentiments, de sensacions, de mirades, de vivències, de converses, de paraules. Una simfonia permanentment inacabada. I a l'orquestra cadascú juga el seu paper, hi aporta tot el seu bagatge. Tothom hi és necessari. Cada acord de cada instrument. També els solistes, les persones capaces d'interpretar les notes més complicades, de donar personalitat a l'orquestra, de trobar els matisos necessaris per vitalitzar l'harmonia. D'imprimir caràcter. De marcar camí. D'esdevenir referència.

I quan aquestes persones ens deixen el buit és immens. En Jordi era un home d'orquestra. També un fantàstic solista. I quan feia falta, un home-orquestra. Sempre hi era. A l'hora de la decisió, quan calia determinació i temperància. A l'hora del treball dur, quan calia esforç i tenacitat. A l'hora de la descoberta, quan calia lideratge i serenitat. A l'hora del projecte quan calia rigor i coneixements.

Sempre hi era. Durant tants anys fent de president de l'Agrupació. Discretament. Sense fer soroll. A la recerca d'un anonimats impossible perquè la seva presència ens donava confiança i seguretat. Tothom el buscava amb la mirada. Si hi era, les coses segures que anaven bé.

I era refrescant trobar-lo. Amb el seu somriure no exempt de timidesa. Amb la franquesa als ulls. Amb

Parc d'Aventura. Activitats al Parc de Ponent durant la Festa Major de Granollers.

les paraules justes. Desprenent generositat i compromís per cadascuna de les porositats de la seva pell. Un compromís intensíssim amb la ciutat. En Jordi era un militant de Granollers. Un home que estimava extraordinàriament Granollers. Que estimava el seu país. Apassionat per la natura, pel paisatge, per la gent del seu país. I des de l'excursionisme treballava per construir un futur millor.

En Jordi ens ha deixat un buit immens i una motxilla plena de projectes. Per a l'Agrupació i per a Granollers. En cadascun d'aquests projectes, en cadascuna d'aquestes iniciatives i veurem per sempre més la petja d'en Jordi.

Josep Mayoral i Antigas

Instants fotogràfics

Fotografia d'en Jordi Icart, premiada en un concurs estatal de fotografia, a principis dels 70.

Recordo les primeres fotografies que vaig portar al concurs de l'Agrupació a finals dels 70, eren en blanc i negre, i l'exposició es feia a la Casa de Cultura Sant Francesc. En aquells anys de joventut anava aprenent que amb la fotografia també podem comunicar-nos, a més a més d'ensenyar i descobrir. Darrera, a l'organització, hi havia en Jordi, en Pere... Amb els anys aniria descobrint perquè excursionisme i fotografia sempre han estat tant estretament units: per compartir, per donar a conèixer allò que no hem pogut visitar, arribar, o descobrir.

Alguns anys després, als meus inicis a l'entitat, a la secció de Muntanya i a la Biblioteca, recordo l'extraordinari audiovisual del Serrat de Vent, de les espectaculars imatges que ens ensenyaven les galeries que conformen la cova. No és gens fàcil mostrar en imatges la fragilitat de les formacions que l'aigua, l'aire i el temps arriben a esculpir amb el pas dels anys, de milers d'anys. Les fissures que donen pas a les estalactites, estalagmites, aragonites i els ratpenats..., la vida dins aquell món inhòspit i de silenci, trancar per la remor de l'aigua.

L'espeleòleg intenta passar desapercebut dins d'aquell hàbitat, de no trencar l'encant del lloc i del moment i captar aquelles imatges amb la dèbil il·luminació del llum de carbur, col·locant estratègicament als companys en diferents punts de la galeria per donar la profunditat, el relleu i el caliu necessaris. Després, transportar a l'exterior part d'aquell món desconegut per a tants de nosaltres. No és fàcil fer fotografies a una cova on, la llum, l'element més important de la fotografia, és absent.

I és que en Jordi era un apassionat per la fotografia. Va iniciar-s'hi molt aviat i de seguida va començar a fer investigació; durant la dècada dels 70, fins i tot va portar a l'Agrupació l'ampliadora per revelar-hi les fotografies que feia, i va participar en concursos de fotografia espeleològica i de muntanya, on va guanyar diversos premis.

Amb ell sempre en parlàvem de fer fotografies dels actes, de guardar aquell record, aquell instant de les activitats, de si les havíem de fer amb flash o no. L'any 1986, en el primer acte social d'en Jordi com a president de l'Agrupació, vaig deixar la càmera a casa, ja que

no tenia un flash adequat per fer fotos de l'acte; ell va deixar-me la seva Pentax per retratar l'entrega de premis, i de la Placa d'Honor de l'entitat a l'Antoni Jonch. Aquest fet, i l'organització de les Mostres de Cinema de Muntanya van fer-me decidir en comprar un flaix que facilités captar aquells moments.

Inquiet per la divulgació dels actes, per fer arribar imatges a la premsa local, van fer-lo decidir en comprar una càmera digital senzilla i pràctica per a l'entitat poc abans del 75è aniversari de l'AEG. D'aquesta manera, tots els actes commemoratius van ser retratats i es van fer arribar als mitjans de comunicació ràpidament. Va ser durant preparant els actes de la commemoració que en Jordi em va engrescar a organitzar l'exposició fotogràfica retrospectiva de l'entitat i al Toni Pueyo a reprendre el concurs fotogràfic de l'AEG. Darrerament, en la presentació de l'audiovisual del descobriment de la Bargadera al Museu, va deixar-me la seva nova càmera digital per provar-la, vàrem comentar les qualitats i capacitats de la fotografia digital i em va animar a passar a la nova tecnologia. A principis de febrer, durant la inauguració de l'exposició del darrer concurs de l'AEG al Museu La Tela, vàrem comentar si havíem d'acceptar o no les manipulacions digitals de la imatge per perfeccionar-la, o bé mantenir aquelles imperfeccions, "aquells fets" que aporten les circumstàncies del moment, la realitat del directe.

Així hem compartit molts moments, hem discutit situacions i hem pres decisions; hem fet entitat, hem viscut, hem après. Muntanya, espeleo, escalada, infants, entitat..., diferents activitats amb un objectiu comú: excursionisme, natura i país. Els col·lectius són importants per a les persones que el constitueixen: ningú és imprescindible; tothom és vàlid, necessari per a la seva existència; per construir la seva identitat. En aquests darrers anys, el referent de l'entitat ha estat en Jordi, amb el seu estil de fer i desfer; amb aquell riure, empena i perseverança; desordre i rigor i, sobretot, amb aquella il·lusió que ens transmetia a tots. Quina sort que he tingut de poder-ho compartir.

Maure Luís

Recordant-lo com a vicepresident de la Federació Catalana d'Espeleologia.

Parlar d'en Jordi Icart i Castelló és parlar d'un referent de l'espeleologia catalana d'aquesta última època. I em vull referir només a l'espeleologia; perquè sabem prou bé que la seva tasca va més enllà del treball de recerca, estudi i dedicació a tot el que envolta el món de les cavitats subterrànies.

La col·laboració i amistat amb ell ve de molts anys enrere. Va des de exploracions, com per exemple la cova del Serrat del Vent, a conferències fetes al Centre Excursionista de Terrassa; la primera d'elles el juny de 1981 o la darrera feta el novembre de 2005.

Vam viure junts els inicis de la creació de la Federació Catalana d'Espeleologia, essent en Jordi un dels seus defensors i impulsors. L'any 1984, quan jo era, per

aquelles dates, president de la Federació; en una remodelació general de la junta directiva, vaig poder comptar amb ell perquè tingués la vicepresidència. Treballar durant quasi tres anys amb en Jordi va ser tota una positiva experiència. El dia a dia, el treball que comportava tirar endavant una federació nova, els problemes i gestions que sorgien contínuament, van fer-me adonar que tenia al meu costat un vertader col·laborador, company i amic.

Posteriorment, per qüestions lògiques de la vida, ens vam distanciar una mica "físicament", però el contacte mai es perdé. Les Assemblees, el Congrés Català, o alguna que altra conferència van mantenir -me en contacte amb l'amic Jordi.

La seva pèrdua ha estat una pèrdua molt gran i en el sentit més ampli que es pugui imaginar. Ha estat una persona que ha deixat molt bona empremta i d'una manera digna i modesta, allunyada de grans protagonismes, tot i que ho hagués pogut fer.

El millor homenatge que li podem fer és, a part de reconèixer la seva tasca, seguir els seus passos i actuar com ell ho feia: desinteressadament, sense ostentació i sempre pel bé col·lectiu.

*Salvador Vives i Jorba
President de la Federació Catalana d'Espeleologia
1981-1986.*

XICS

En Jordi Icart ?- sí, i tant! El president de "l'Agrupació"... Suposo que com un munt de gent, aquesta és la frase que hem dit o sentit dir durant molt de temps. Però hi ha més que això. Vaig conèixer en Jordi l'any 1991, quan vaig fer un dels cursets d'espeleo que organitza cada any el GIEG. Aquell mateix any vam anar a Cantàbria a fer un avenc; quina aventura aquella !

Casualment, el mateix any sorgia una nova entitat a Granollers: Els Xics, on hi he estat vinculada des del principi. El contacte amb en Jordi i tots els col·laboradors del GIEG ha estat continu des de l'any 91, col·laborant en les classes teòriques del curs d'iniciació a l'espeleologia del GIEG i del curs de descens de barrancs.

Al mateix temps l'entitat a la qual estic vinculada, Els Xics, anava creixent i integrant-se en el teixit social de

Granollers. En aquest context, les xerrades amb en Jordi (encara president), sobre el futur de les entitats de Granollers, el tipus de "local" (si compartit o no..), el típic maldecap de com donar -se a conèixer, la implicació de la gent amb l'entitat, etc..., han estat moltes vegades llargues i prometedores i sempre n'he pogut treure aspectes positius, gràcies a la seva llarga experiència amb l'entitat.

En aquestes xerrades deixàrem anar moltes idees que anaven quedant sobre la taula, i així es va anar forjant l'esperit de col·laboració entre les dues entitats: "L'Agrupació" i "Els Xics"; és ben cert que ambdues comparteixen el mateix esperit de fons: assolir un objectiu comú amb esforç i participació.

En Jordi sempre estava disposat a col·laborar, només feia falta una mínima idea, i ell ho convertia en un gran

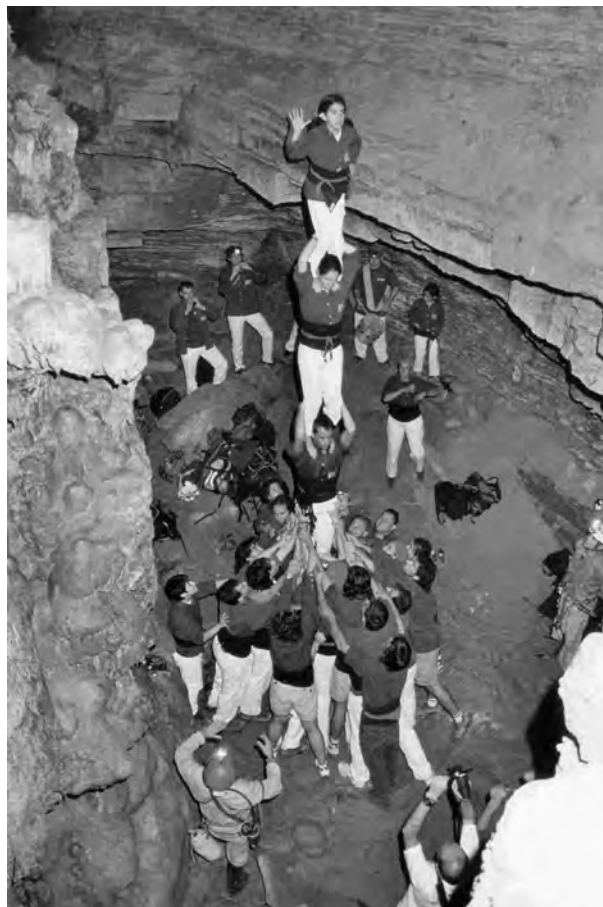
repte... així va ser com van sorgir dues de les activitats més importants que s'han realitzat entre l'Agrupació Excursionista i Els Xics de Granollers:

Una és l'ascensió a una agulla de Montserrat; en aquest projecte la col·laboració va consistir en l'equipament de l'agulla per part dels membres de l'Agrupació, fet que va permetre accedir a una cinquantena d'Els Xics i aixecar un pilar de quatre en el punt més alt del Gorro Frigi.

L'altra es dugué a terme en el decurs de l'any del 75è aniversari de l'Agrupació, es va fer realitat un projecte del que en parlàvem feia temps: aixecar un castell dins una cova; cosa que, personalment, em feia molta il·lusió. Com preparar això sense la col·laboració del GIEG? Impossible!! En Jordi va agafar les regnes. Calia buscar el lloc adequat perquè hi accedís gent inexperta i que fos adequat per fer-hi un castell. Havia de tenir un accés previ a la cova sense gaire dificultat.

S'havia de preparar l'entitat amb una explicació prèvia perquè tothom tingués unes nocions bàsiques del que suposava entrar a les entranyes de la terra. El lloc escollit va ser la cova Bora Fosca, situada al Collsacabra, a prop de Tavertet. En aquesta ocasió també una cinquantena d'Els Xics, totalment inexperts en coves, van poder accedir a l'interior de la Bora Fosca, gràcies a tot l'equipament instal·lat pels companys del GIEG; un cop a dins, van aixecar -hi dos pilars de quatre, amb l'acompanyament de la música de les gralles i tabals que feien posar la pell de gallina; uns pilars que, fins aquell moment i que es coneixien, poden ser dels únics que s'han fet al món dins d'una cova.

Penso que Els Xics mai oblidaran aquests dos moments tan entranyables que hem viscut juntament

amb en Jordi i els amics de l'Agrupació; assolir aquests reptes comuns han reforçat el vincle entre les dues entitats.

Aquesta ha estat l'empremta que ha deixat en Jordi en tots nosaltres.

Gràcies per tot,

Alicia Farin Mora.

Aquell senyor del bigoti...

Fa dies que ens trobem per preparar el Parc Infantil de Nadal de Granollers. Com sempre comptem amb la participació i la col·laboració de l'Agrupació Excursionista de Granollers per tirar endavant.

L'AEG munta l'activitat estrella del PIN: la tirolina, el pont del mico, el rocòdrom... paraules que ens fan pensar amb en Jordi i ho fem amb emoció, agraïment i estima.

En aquest PIN, en Jordi no hi serà, però la seva absència serà present per la seva il·lusió, la seva manera de fer i d'estar: mirant, voltant i vigilant; muntant i desmuntant; carregant, descarregant; lligant i llençant; rient, parant, ajudant i proposant.

Sempre podríem comptar amb el seu esforç i amb les seves propostes agosarades, en les quals no hi podia faltar l'aventura. En el darrer PIN vam estrenar un

tobogan fantàstic que ens permet baixar del primer pis a la pista del Palau d'una manera fàcil i divertida; eficaç i ràpida. Va ser una idea d'en Jordi i nosaltres estem molt satisfets d'haver-la pogut fer realitat.

Quan veurem la gent baixar pel tobogan, segurament més d'un pensarem amb en Jordi i compartirem amb

les famílies, amb els nens i nenes el record "del senyor del bigoti que ens posa l'arnés".

Una abraçada i ens trobem el PIN.

Associació Ciutadana per al Parc Infantil de Nadal de Granollers. (PINGRA)

Les fotografies d'en Jordi

Lliurament de la Placa d'Honor de l'Agrupació a Josep Sala, soci de l'entitat, i mestre de l'Esbart Dansaire de Granollers.

La relació d'en Jordi Icart amb l'Esbart va ser força puntual. La Carolina i la Núria de petites ballaven a l'Esbart. De fet la Núria encara hi balla. En Jordi, com a pare de balladores, les acompanyava a algun assaig i venia a alguna ballada. No gaire, és cert. Tenia força ocupacions i mai es va implicar massa en l'Esbart. No passava de ser un pare que, com molts pares, veies de tant en tant entre el públic, però sempre de manera molt discreta. Les seves afeccions estaven lluny de l'Esbart. Això sí, sempre ens animava a seguir endavant o ens oferia, com qui no vol la cosa, un suggeriment o una proposta.

Excepte en la fotografia. Li agradava la fotografia i en les ballades i actuacions de l'Esbart hi trobava un bon motiu per disparar la seva càmera.

Mai ens va avisar que ens faria un reportatge ni que ens faria fotografies, però de tant en tant ens sorprenia amb un àlbum de fotos o alguna ampliació. Donacions

que, amb agraïment, formen part de l'arxiu de l'Esbart. Algunes d'una qualitat destacable, amb una visió i un punt de vista molt particular, com correspon a algú que coneix i li agrada la fotografia. Aquestes imatges són testimonis que ens serveixen com a record de la ballada i com a material de divulgació. Eren donacions discretes que per a nosaltres són importants.

Entre d'altres, ens va obsequiar amb una ampliació emmarcada d'una actuació de l'Esbart, que tenim amb molta estima perquè per a nosaltres va ser important ballar a la Fira d'Espectacles d'Arr el Tradicional de Manresa. La fotografia és precisa i, amb les altres que ens va fer arribar, tenim un record de les ballades fetes i un record també del seu autor, de la seva PERSONA. Fins sempre, Jordi.

Esbart Dansaire de Granollers

En aquest mateix butlletí llegireu les clares paraules que expressa el meu nét Arià, les excel·lències al seu pare Jordi queden possiblement curtes, per tant no em cal repetir les virtuts ja exposades. Els pares sempre veuen el millor dels fills. Manifesto a més la pèrdua d'un fill de forma imprevista, et situa molt decaigut i et recuperes deficientment a llarg plaç.

Per nosaltres, els pares, encara creiem i busquem subterfugis, per pensar que el tenim a prop, fins i tot en moments donats parlem amb ell demanant, si pot, ajudi a la seva mare, que està més mancada de salut, ella la meua esposa el plora sovint i jo com a pare, em corrou, però tinc l'esperit més fort i trampejo tals circumstàncies.

Un consell que sempre li feia quan sortia: *aquesta desenfrenada afecció a l'espeleologia té un gran risc que cal tenir molt en compte*. Ell em deia: *disfrutem molt del petit risc i anem equipats adequadament perquè no passi res desagradable*.

En Jordi no hi donava massa importància, però un dia pot passar i passà.

J. Icart

Senzill, discret, el nostre pare. Atent, ordenat, així era ell. Disciplinat, alegre, cada dia. La paciència, el treball, és el que ens ha ensenyat. El valor, la intel·ligència, és el que hem après d'ell. Aquestes virtuts ens han fet reconèixer el papa, com un gran pare. Ara però, l'únic consol que ens queda és recordar tot el que ens ha ensenyat i aprendre a caminar sense ell.

No serà fàcil l'excursió, senzillament necessitarem una bona motxilla i unes botes còmodes, ens deia. Discretament doncs, ens trobem en un paratge enorme, envoltats de grans muntanyes rocoses, boscos espessos, on la vista no abraça el que mirarem. Avançarem atents, caminarem amb peus de plom i,

per no perdre'ns, adoptarem un ordre i una disciplina, com ens vas mostrar.

Surt de nou el sol, els ocells ens canten l'alegria de cada dia, ens acarona una brisa fresca a la cara que ens fa obrir els ulls, i adonar-nos del paisatge que ens encercla: és immens, poder massa per a nosaltres. No obstant, hem de seguir. Escoltem les seves paraules en el pensament: paciència, esforç; aquesta és la tasca de cada dia per aconseguir vèncer les dificultats. Reiniciarem la nostra marxa, traurem forces i valor per continuar endavant amb l'expedició. Tan sols hem de recordar el que hem après fins ara i aprendre de nou, amb el que ens trobarem d'ara endavant, només així serem feliços recordant-te, pare.

Arià Icart Arús

Carta d'agraïment

Gràcies per les paraules dites des del cor i gràcies pels silencis que deixen expressar el sentiment profund. Han estat com unes perles balsàmiques que acompanyen i calmen el dolor.

El suport rebut de l'AEG, especialment el GIEG, ha estat molt important des del primer moment de la notícia de l'accident.

Els dies que vam haver d'anar a Perpinyà van ser molt durs però, gràcies a la família i al suport immillorable de membres del GIEG ho vam poder anar superant. En el Tanatori, la companyia de tantes persones amigues ens va reconfortar molt.

Totes les flors rebudes van ser com una carícia de color i perfum. I potser, per primer cop, vaig comprendre la funció i la importància de les flors.

L'ajut en l'elaboració del recordatori ha estat generós, molt sentit i molt professional.

En els funerals, una cerimònia preparada a consciència i amb molt d'amor, tots units per un mateix sentiment; va ser una experiència que no oblidaré mai, ja que ens va aportar força, serenor i pau.

En la preparació de la cova del Serrat del V ent van treballar moltes persones, i gràcies al seu esforç vam poder portar les cendres d'en Jordi al millor lloc. Una altra vegada acompanyats per molts amics i familiars. Un altre dia inoblidable, un record grat, malgrat la gran pena.

Tots aquests actes, importants i necessaris, per trobar un cert equilibri en aquests moments, s'han fet de la millor manera gràcies a tots els que ens han acompanyat. Vull agrair de manera especial al GIEG i a l'AEG per la seva col·laboració en tot i per tot.

Carmina Gascón

